

ОРГАН СОЮЗУ
УКРАЇНОК
АМЕРИКИ

OUR LIFE

OFFICIAL
PUBLICATION
OF THE UKRAINIAN
NATIONAL
WOMEN'S LEAGUE
OF AMERICA

РІК III. Ч. 9. ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА., ВЕРЕСЕНЬ, 1946 ЦІНА 15 ЦЕНТІВ PHILADELPHIA, PA., SEPTEMBER, 1946 VOL. III No. 9

ВИЇХАВ ДО ЄВРОПИ

Всч. о. Івай Стах, бувший секретар Преосвященного Константина Богачевського, виїхав дня 4 серпня до Європи, як відпоручник Українського Католицького Комітету, у Стемфорд, Конн., щоб там бути в тіснім звязку й нести поміч українським скитальцям.

Український Католицький Комітет очолює Преосвящений Амврозій Сенишин, що є теж членом Американського Допомогового Комітету у Вашингтоні.

ГАННА ЧИКАЛЕНКО ЖИВЕ

З листів і звідомлень організації в Європі, Централь СУА довідалась про смерть Ганни Чикаленко. Тепер довідуємося і дуже радіємо що вона в живих. Здається що помилка зайшла ізза того, що є дві Ганни Чикаленко. Др. Ганна і пані Ганна Чикаленко.

В ДОРОЗІ З ЄВРОПИ

За старанням Сестер Служебниць Пр. Неп. Діви Марії, Америки й Канади, приїде невелике число Сестер Служебниць із Холмщини. Між ними є вчительки гімназійних і виділових шкіл, з університетською освітою, докторатами філософії й довголітньою практикою навчання. Деякі з них є доглядачками хворих і дотепер вели державні шпитали.

Сестри приїдуть разом із сиротами, які будуть розміщені у сиротинцях під управою Сестер Служебниць в Америці й Канаді.

ДЛЯ ВИЖИВЛЕННЯ ВСІХ НАРОДІВ

Американська організація "Важні Харчові Проблеми" у Вашингтоні домагаються від Організації Харчів і Рільництва при Об'єднаних Державах, щоб вона створила Світову Раду Харчів, яка мала б дбати про фонди на закупню харчової резерви, та доставляти продукти до країн котрим їх часово забракне. Організація ВХП домагається щоб цю акцію перевести якнайскоріше.

Др. Галан про скитальців

Підчас 7-тижневої подорожі в Європі, Др. Володимир Галан, голова Злученого Українсько-Американського Допомогового Комітету, у Філадельфії, Па., відвідав 35 таборів українських скитальців у Франції, Белгії, Німеччині, Австрії, Швейцарії та Італії, конферував з американськими й британськими представниками УНР РА, Комітетів допомоги, Червоного Хреста і був на приватній аудієнції у Святішого Отця в Римі. Тепер він щодлиш вернувся до Америки.

В інтерв'ю з редакторкою „Нашого Життя”, Др. Галан дав ясний та повний образ життя скитальців, деколи схвилювано говорив про особливі проблеми, як от — „ми не можемо собі навіть уявити що скитальці в таборах це прямо арештанти, хоч нема довкола них ні непрохідних мурів ні кільчастого дроту. Їм не вільно нікуди виходити, не мають ніяких прав, а організаційна праця має дуже обмежене поле діяння. Найкращі, хоч далеко не такі як треба, є умовини в британських і американських зонах. Французькі зони найгірші.

В таборах в Німеччині, Австрії й Італії є 320,000 наших скитальців, в Англії ще 10,000 тих що були в армії Андерсона. Табори діляться на два роди, одні під управою УНРРА, другі під контролею військового т. зв. Елайд Мілітери Контроль Коммішен. Пожива ні в однім ні другім випадку не вистарчальна хоч дещо краще

відживляються в таборах під військовою контролею, бо військо має все на час і подостатком доставлене. УНРРА має деякі труднощі в доставі поживи на місцях. З одежею є те саме, тому ам. українці мусять подбати щоб цю одіж негайно, заки прийде зима, вислати.

Життя в таборі залежить у великій мірі від його команданта. Воно краще, коли командант вирозумілий і людяний. Др. Галан говорив з командантами таборів, які в більшості говорили з признанням про карність, чистоту, культурний рівень й організаційний хист наших скитальців. Він є твердо переконаний, що для облекшення життя таборовиків, в найближчому часі Укр. Допомогові Комітети Америки й Канади мусять вислати до Європи своїх відпоручників, які на місцях займалися скитальцями, інтерв'ювали в їхніх справах, помагали їм з афідевітами і т. д., бо вони ніякої опіки того роду не мають. Через обмеження рухів таборовиків, вони напр. не можуть зробити нічого з тими афідевітами які їм рідні присилають. Треба отже в кожному таборі чоловіка з авторитетом і свободою рухів, для помочи скитальців. Це матиме теж великий моральний вплив. Такий авторитет мавби кожний представник наших Допомогових Комітетів.

Насильної нагінки на переселення тепер нема, хоч під покришкою „шукання за воєнними злочинцями” робляться різні надужиття, в які попадають невинні люди. Непевне завтра, відбивається дуже шкідливо морально і фізично на скитальцях.

Жіночі організації є дуже активні, вміло ведені, й мають велике довіря й повагу.

Що буде даліше?

В Лондоні є Комітет Оборони Скитальців, який очолює Лорд Бевередж. Будучи в Лондоні Др. Галан бачився з се-

(Продовження на Стороні 6-ій)

УНРРА КІНЧИТЬ ДІЯЛЬНІСТЬ

З проголошенням що УНРРА має закінчити свою діяльність 1 жовтня ц. р. приватні організації зачали заходи щоб заступити її місце.

Організація „Френдс” яка веде вже велику допомогую акцію заявила що вона цю працю ще посилить в 13 країнах. Краєва Католицька Добродійна Конференція зробить це в 44 країнах, жидівська Джойнт Дистрибушен Комітті в 17 краях, а УМСА працюватиме в Польщі.

Комітети національностей італійський, грецький, литовський і український посилять теж свою допомогую акцію. Організація CARE заявила що вислала додаткові харчові приваси до Європи, й посилає харчові пачки якнайскоріше коли хто в Америці їх замовить для скитальців.

ПРИВЕРНЕНА КОНТРОЛЯ ЦІН НА МЯСОВІ ПРОДУКТИ

Молочні продукти й збіжжя вилучені зпід контролі цін

Деконтрольна Рада у Вашингтоні однодушно рішила 20 серпня привернути вершкові ціни на м'ясові продукти, на бавовняне насіння (з якого виробляють олій), і на фасолію соя, але доручила даліше вилучити зпід контролі цін молочні продукти й усяке збіжжя, крім льняного олію й кормових продуктів зо збіжжя. Рада також доручила привернути повну кількість підмог на скот, що була до 30 червня, щоб цим робом уможливити обниження цін на м'ясо до рівня з 30 червня.

Нові ціни обов'язують після півночі в четвер 29 серпня. Передтим мають ще появитись нові приписи про обнови контролю.

Деконтрольна Рада доручила щоб молоко, масло й інші молочні продукти були вільні від контролю, але притім вона заявила що буде слідкувати за цінами на молочні продукти, й готова змінити теперішню свою

(Продовження на Стороні 8-ій)

НАШЕ ЖИТТЯ—OUR LIFE

Урядовий орган Союзу Українок Америки, виходить кожного місяця.

Редакція й адміністрація, 866 Норт 7-ма вул., Філадельфія 23, Па.

Передплата у Злучених Державах \$1.50 річно, на пів року 85 центів. В Канаді \$2.00 річно. Поодинокі числа 15 центів.

Official monthly publication of the Ukrainian National Women's League of America, Inc., 866 North 7th Street, Philadelphia 23, Pa.

Subscription in the United States \$1.50 per year — 85 cents for 6 months. Subscription in Canada \$2.00 per year. Single copy 15 cents.

Entered as second class matter July 8, 1944, at the Post Office at Philadelphia, Pennsylvania, under the Act of March 3, 1879.

Невикористані сили

Чуємо часто нарікання, що наші часописи не вміють підтримати звязку з своїми читачами. Голоси ці чуємо тільки приватно, отак, як зійдуться люди та зачинають шукати причин, чому це і те недобре. І хоч згадують тоді що у нас не так як у других народів, то не скажуть яка тому причина. Читачі і читачка, що знаходять усякі недостачі в газеті, повинні вважати першою своєю потребою сісти й списати свої жалі до тих що в газеті працюють.

От-возьмім хочби нашу газету. Знаємо, що неодноразово в ньому виходить не так як бажалося б, й самі бачимо що можна б поправити це і те хоч невеликим числом рук всього не зробиш. А так принесла б нам почта кілька завваг від наших читачок і ми знали б бодай які настрої викликала та чи інша стаття, чи інша думка. Тимчасом наша газета, як і багато інших з нашої преси, працює немов у порожнечі, бо не знаємо що думають про деякі важливі справи й чи погоджуються з нашими думками наші читачі.

Читачки, яким не залежить на тому щоб бути в постійному контакті за своєю газетою самі починаються до того що вона відчужується від них, не заторкує тих питань, які їх найбільше цікавлять. А постійна виміна думок, навіть таких з якими редакція не може погодитися, має велике значення для газети. Чим живіша е реакція читачок, тим живіше може теж реагувати на різні актуальні життєві прояви редакція газети.

Те, що робить газету цікавою залежить часто у більшій мірі від дописувачів, ніж від самої редакції. Американська преса наприклад, платить величезні гроші, щоб удержати в різних осередках краю й за кордоном постійних кореспондентів. Такі кореспонденти це наче бочки живого організму, якими припливає свіжа кров, оживлюючи його. Наша преса що не розпоряджає фондами великих фінансових підприємств, залежить виключно від доброї волі та вражливості своїх читачів, які діляться своїми враженнями з того маленького клаптика життя, де вони живуть. Дрібні вістки з поодиноких місцевостей не можуть заступити статті на так звані загальні теми, що їх можна запозичити інколи і з чужої преси. Своєрідні обставини життя, що рішають у кожній хвилині про розвиток якоїсь громадської чи національної справи, хвилюють нас усіх багато більше, ніж ті великі події про які пишуть телеграми світової преси.

Неодна з тем, якої торкнулись ми вже в нашій газеті може розбудити цілу низку думок, що освітлять її із зовсім іншого боку. І для газети й для читачок цікавіше як різні люди ставляться до якоїсь справи, ніж те, що вона поставлена тільки в одній площині. Велику шкоду зазнає наша справа через те, що люди звикли у нас ділитися думками десь по кутках, несміливо, начеб повторяли те що десь випадково чули й передавали чужу думку. Але якби ті думки передати на папері, то газета нагадувала б оживлені збори, які розбуджують нові ідеї. Навіть найбільш талановиті довголітні досвідчені журналісти, якби зачали писати в газеті самі й хотіли вилити у них свої думки без постійного звязку з читачами, стали б досить одноманітні а то й не цікаві. Умова праця потребує завжди зверхніх спонук, а такими спонуками у пресі є вражливі читачі. Для редакції не завжди найважливіші широкі, теоретичні статті, основані на матеріялах запозичених з книжок. Саме такі дрібні листи, в яких читачки повідомляють про відомі їм справи приносять найбільше цікавого, бо актуального матеріялу. Колиж вони приходять з різних кутків краю, від читачок різної освіти, вдачі й різного ступня розвитку, тоді вони дають змогу редакціям витворити образ настроїв, які панують в ширших масах.

Пригадуємо собі добре той час, якто часто домагалося наше жіноцтво, щоб виходила своя газета де можна було б поділитися думками про всі справи які нас спільно торкають. Знаючи сьогодні серед якої кількості наша газета розходить, треба дивуватися як розмірно мало зпоміж них відгукується на

ДО СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Хвальний Заряде, Дорогі Сестри.

Рівночасно з тим листом пересилаємо Вам відомости про стан праці нашої організації. Ціле наше громадське життя це праця в дуже тяжких умовах і все що досі збудовано то збудували собі втікачі самі. І наше жіноцтво побачивши в яких умовах прийдеться нам жити то зрозуміло, що в першу чергу мусимо собі самі радити і одна другій допомогати. Тому ми створили свою власну організацію Обеднання Українських Жінок на Іміграції на теренах Німеччини на всі три зони. Починали ми з нічого, пригяжких умовах комунікаційних.

До праці стали всі: старі й знані діячки з Галичини й нові сильні жінки з Придніпрянщини, які за собою мають тяжку школу 25-літньої неволі. Коли здавалося, що засвітило сонце для них, коли вони вийдуть поза той мур — то опинилися вони в тяжкій положенні удікача, якого гонять наче звірину зі всіх сторін.

Ви, що живете в вільній країні, не можете зрозуміти, що значить жити і почувати себе одвічно безправним тільки тому, що ти українець і твоя земля зграбована сильним ворогом. Ми, галичани, як і українці зі Східних земель відчували одне і те саме: брак хвилини спокою і певности. Нерви людей відмовляються вже витримувати це. Майже в кожному таборі маємо одного — двох людей, яких нерви не витримали і розум втратив здоров'я і ясність.

Скільки сили, скільки нервів, скільки гарту треба, щоб не заломитись, а піддержати других на душі, підтримувати віру, що ми перебудемо це все, що коли не ми, то бодай наша молодь поверне до Краю і її муси-

мо рятувати.

Рік тому ми почали нашу працю, оформили її на зїзді в грудні 1945. р. По півроці нашої праці перевірили ми і підсумки нашої діяльності, щоб ще тісніше звязатися усім разом. Союз Українок у Франції входить в „Обеднання”, а Союз Українок Австрії працює в контакті з нами й користується нашими інструкціями і матеріялами. Нас чекають тепер тяжкі часи. При цій нагоді наші щирі думки плинуть до Вас в подяці за моральну поміч, яку Ви нам дали і Ваші жертви, які Ви так охоче давали і даєте на поміч нашим скитальцям. Тому чуємося обовязані післяти Вам останнє звітлення в нашої праці.

Рівночасно хочемо Вас просити о дальшу поміч. Як знаєте, в вересні западуть на Зїзді Злучених Держав ухвали в наших справах. Просимо Вас вже тепер підготувати матеріяли і розглянутись якими шляхами могли би Ви їх передати на сесію Злучених Держав, щоб своім авторитетом і вільним голо- сом підтримати нашу справу на цьому форумі.

З щирим привітом і побажанням успіху

За Обеднання Українських Жінок на еміграції
Ірина Павликовська, голова;
Марія Білякова, м. голова;
Людмила Івченко, секретарка.

Хто щасливий?

Той, хто дає багато, а бере найменше. На чийх слідах виростають найкращі квіти, хто по своїй дорозі розкидає для вжитку всіх самоцвіти.

А хто нещасний?

Хто дає те, чого не хоче, і чує як йому плещуть в долоці байдужі.

1908.

Михайло Коцюбинський.

те що читають. Не можемо враховувати сюди постійних співробітниць, бо кожна працює у своїй ділянці. Та скільки є таких питань, які бачимо щойно тоді коли виїдемо денебудь і стрінемося із місцевими людьми. На віддаль їх ніхто ані прослідити ні збагнути не може.

Крім загально актуальних справ у кожній читачки є ще і свої окремі замилування. Могли б вони вказати нам на теми які можна б зачіпати, на справи яких ми торкнулись надто поверховно, на ті відділи газети які слідби поширити, або щойно завести. Не згадуємо вже про те, що при нагоді різних свят, концертів чи зборів могли б нам прихильниці посилати знімки, якими можна б зілюструвати статті й дописи і цим оживити неодну сторінку нашої газети.

Залишається ще одна, чи не найцікавіша для наших читачок справа. Неодна з них може й не знає, що має вроджений хист писати й що згодом могла б той хист у собі розвинути. Присилаючи свій рукопис до редакції, вона має нагоду бачити як його змінили, що з нього використали, що відкинули й як треба привчатися писати щоб думки виходили ясно.

Наші читачки повинні скористати з доброї нагоди яку дає їм наша газета й використати свої таланти.

Л-ка.

3 ТАБОРУ В ЛАНДЕК

Достойні й Дорогі Сестри Союзняки:

Звертаємось до Вас, ми українські жінки замкнені в Тиролю, відірвані від світу, засуджені на жадливі наслідки голоду.

Ніхто нами досі не цікавився, ніхто не допоміг нам. Цілий рік очікуємо допомоги — або щоб нас перевезли в урожайні краї (Баварія) або на працю до Канади, Америки чи деінде. Нічо з цього досі не виходить. Мало того, помімо і так злих харчів, заявила нам перд місяцем УНРРА, що переходимо на австрійські харчеві приділи.

Харч виглядає ось як: Рано: чорна кава (без цукру), в полудне: „зупа“ — погана юшка з гнидих бараболъ, де плаває кілька макаранів — без грама товщу, в вечір: чорна кава (без цукру). Хліб денно на особу 18 дкг. Це їдять хворі, здорові і діти.

Раз на тиждень на особу приділ: 6 дкг. цукру, 6 дкг. масла, 5 дкг. сира і 1 яринна мала консерва. Діти до 6 років дістають молоко по ½ літри півповного денно. УНРРА не дає нам жадних додатків, каже, що дістала такий наказ з Відня з Централі. Маленькі діти до року дуже зле виглядають, як і усі діти марніють на очах, мліють часто в школі.

Загальний стан найкраще підготування до туберкульозу, яка чимраз частіше проявляється.

Приходять на світ немовлята, вичерпана і голодна мати не має що дати дитині. Брак товщу, брак ярин, овочів, а наші прохання в УНРРА без успіху.

Не дістаємо ні порошок до прання, ні мила, а чистота передівсім в таборі конечна.

На селах ми не можемо нічого купити, раз тому, що селяни чужинцеві нічого не хочуть продати, друге, що не можемо дальше як 10 кілметрів їхати, а як хто в якийсь спосіб купить собі бульби то і це йому відбирають по дорозі. Замкнені в таборі, слабі, голодні, без грошей очікуємо помочі від світа.

Дістали ми через Францію Ваші часописі (які є нашою гордістю). Читаємо про те, що висилаєте дещо для Баварії, а всеж про нас не забудьте — де ми в багато — багато гірших умовах жиемо. Одинокий вихід бачимо в тому, щоб наші люди могли заробити собі чесно на кусник хліба, та мати забезпечене завтра, а не жити під вічним страхом вивозу. Добре, якби ми могли якнайскорше виїхати до Канади, Америки, чи де іноді на працю. Життя в таборі, поминувши голод,

ділає погано на психічний розлад у людей.

Друга справа — це виеднання дозволу на переїзд з одної зони до другої, прим. з Австрії до Німеччини, або протинно — передовсім для родин, які переживши воєнні страхиття, віднайшли себе по різних краях і тепер хочуть зійтися разом перед евент. виїздом в дальші краї. Муж до жінки, брат до сестри — не можуть виїхати. Може вдасться Вам виеднати для нас такий дозвіл.

Звертаємось до Вас, як до зорганізованого українського жіноцтва, допоможіть нам. Не дайте націй еміграції, яка складається з вартісних громадян загинути на чужій землі.

Допоможіть нам ним може-те і старайтесь, щоб ми могли виїхати звідсі.

Очікуємо скоро цінної вістки від Вас та шлемо сердечний привіт Проводові і усім Членам Союзу Українок Америки.

За Союз Українок в таборі УНРРА в Ландек, Тиролю, Австрія:

Р. Бровар, голова; **С. Мартинюк**, секретарка.

СОЮЗ УКРАЇНОК В ЖЕНЕВІ

Пані Юлія Новотварська, касієрка Центрального Заордонного Бюра Союзу Українок, в Женеві, у Швайцарії пише:

“Мило мені повідомити Вас, що женевське Бюро Союзу Українок перебороло початкові труднощі й гарно розвивається.

Дня 10 серпня зачинається в Інтерлакен, Конгрес Міжнародного Жіночого Союзу, якого членом Союз Українок є від 1922 року. Можливо що приїде також в складі української делегації на конгрес п-ні Ганна Чикаленко і п-ні Ольга Островська.

Два місяці тому ми звернулися до Управи Обеднання Українських Жінок на Еміграції, в Мінхен, з пропозицією перевести злуку обох організацій. Спільна організація українського жіноцтва малаб мати назву Союз Українок, з таких причин: перше, з уваги на довголітню традицію С.У., друге, що в Америці, Канаді й Аргентині, найстарші й найповажніші організації називаються Союзами Українок, третє, що С.У. є членом міжнародних організацій: Міжнародній Союз Суфражу й Рівних Прав горожанських, Міжнародня Кооператива Жіночих організацій і Міжнародного Жіночого Союзу.

ПРИ КОЖНІЙ НАГОДІ ЖЕРТ-ВУЙТЕ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД “Нашого Життя”

Савеля Стецишин

ШАНУЙМО СВОЮ КУЛЬТУРУ

(Докінчення)

До справи плекання рідної культури ми мусимо в першу чергу збудити найглибший інтерес в найширших масах українського жіноцтва. Цей обовязок лежить найбільше на тих жінках, які є свідомі своїх завдань та обовязків. Треба втягати жінок до організації, щоб через організацію мати доступ до якнайбільшого нисла жінок і в такий зорганізований спосіб ширити свою місію.

Кожна українка повинна вразно собі усвідомити, що вона є покликача своїм народом більш ніж чоловік плекати рідну культуру і ширити її через свій дім, а дальще через організацію доступати до других домів. Це є велика відповідальність і ніхто не сміє бути легкодухом. Хто свідомий ваги цієї справи, а в практичнім житті занедбує її, той сповняє великий, непростимий народній пріх.

В нас є багато добрих, свідомих, ідейних патріотів, що хотілиб бачити своїх дітей добрим українцями, та почувуються безсильними і не знають як до цієї справи підходити. Перш усього порядок домашнього життя мусить бути свій. Від цього не можемо відступати на крок. Головну увагу треба звернути на мову, бо мова є підставою всієї культури. В Америці головно це важна та пекуча справа, бо діти виростають від коліски не чуючи своєї мови. Це найбільший промах, який відібється на ціле життя дитини. Ми повинні уложити собі народні заповіді а на першу заповідь приписа-

ти рідну мову як розговірну в родині. Ті що мають діти знають, що діти мимоволі виробляють собі навичку говорити чужою мовою, бо через школу та чуже оточення виробляється більший запас слів та потрібних висловів в чужій мові. Колиб одначе по домах зверталося на це безнастанно увагу та надавалося свої слова та вислови, то цілком певно цьому можна запобігти. Коли діти бу-

(Продолження на Стороні 8-ій)

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Анна Кот членка 21 відділу Союзу Українок в Бруклін, померла дня 7 серпня, 1946, в 60 році життя. Анна Кот була вдовою, по смерті свого дорогого мужа хворіла кілька років. Покійна оставила в глибокім смутку одного сина Василя і три дочки Марію, Теклю і Ольгу і пять внуків.

Покійна походила з села Новиця повіт Горлиця, стала членкою від початку засновання 21 відділу СУА тому 16 років, була жертвенна і працюювита, ходила по хатах за фондами на Український Народний Дім в Брукліні. Членки 21, відділу в повнім жалю і смутку зложили вінок на домовину і взяли участь у похороні. Нехай пам'ять Анни Кот остає завжди між нами, а земля буде їй легка.

Марія Сукнановська
секр. 21 від СУА.

ФІЛІЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ В ДЕТРОЙТІ, МІШ.

приготовляє
ВЕЛИКЕ СВЯТО ПАМ'ЯТІ

СОФІЇ Л. РУСОВОЇ

української діячки, вчительки й виховниці
ДНЯ 27 ЖОВТНЯ, 1946

В ГОДИНІ 1:30 в Українськім Народнім Домі,
при Мартин і Мішіген, на Вестсайд, а
В ГОДИНІ 6:30 в Українській Хаті, при Грейлінг,
в Гемтремку

Свято приготовляється таке як публика любить, з двогодинною програмою, вибраними музично-вокальними точками. Промови виголосять **Др. Юрій Русов, син С. Русової і його дружина, які недавно приїхали до Америки зо скитальщни в Європі.** Також буде модерна артистична сцена з портретом пок. Софії Русової.

Просимо! Кличемо! Прийдіть усі масово на це свято. Ввесь дохід призначений на спровадження сиріт України зо скитальщини.

За уряд Філії СУА

Ірина Козаченко, голова,
Анастасія Г. Білбус, писарка.

Іван Котляревський

* 10 вересня 1769 † 1838 р.

Батьком нової доби української літератури названо письменника Івана Котляревського, автора творів „Енеїда”, „Наталка Полтавка” і „Москаль Чарівник”, бо він зачав писати живою народною мовою. Попри живу народну мову Котляревський вніс у свої твори ідею широкого демократизму, обстоюючи права простолюддя і вдаряючи по совісті земляків за те що гнобили народ і цуралися його мови й звичаїв.

Були це часи, коли під впливом централістичного московського уряду відчувалися від народу українського пани, міщанство і духовенство, а навіть українські письменники як Рубан, Богданович, Капніст, Наріжний та інші, писали московською мовою. Українська мова жила тільки в устах селянина-мужика.

Іван Котляревський уродився в Полтаві, в бідній дворянській родині. Він спершу вчився у дячка, а потім у полтавській семінарії. По скінченні шкіл став урядовим службовцем і зачав грацювати над своїм першим твором „Енеїда” вичучуючи народну мову й звичаї. Щоб краще познайомитися з народним побутом, покинув урядову службу, і як домашній учень у різних поміщиків у різних селах України, збирав народні пісні та пословиці. В 27 році життя вступив до армії, під час війни з Туреччиною вмавився хоробрістю. Коли його полк, що досі був на Україні перенесено на Литву, Котляревський покинув військову службу, й поселився в Полтаві.

Для губернатора України князя Релліна уладив домашній театр, і тут вперше виставив свої драми „Наталка Полтавка” і „Москаль Чарівник” (1819. р.).

Перед смертю в 1838 р. наділив свободою кріпаків, а невелике майно роздав своякам і кривателям. Як людина, Іван Котляревський визначався твердим характером, чесною вдачею і добув собі загальну любов як незрівняний гуморист і мистець в оповіданні.

Котляревський написав „Енеїду” з метою оновити українську літературу. Перші три частини появилися друком в 1798 р. в Петербурзі, без згоди автора заходами Парпури. Повне видання поеми у шести частих вийшло в Харкові в 1842 році.

Головними прикметами „Енеїди” є народний кольорит, гумор та ідейність. Національний кольорит поеми Котляревського проявляється в тому, що ав-

тор переносить запозичену у римського поета Вергілія тему на український ґрунт, вкладає її в рямці українського життя й побуту. Енея і його товаришів малює як українських козаків:

„Еней був парубок моторний
І хлопець — хоч куди козак”

Другою головною й характеристичною прикметою „Енеїди” є гумор. Згідно зі своєю вдачею, Котляревський вибрав для першого свого твору форму комічної трагедії. (Під словом трагедія, треба розуміти гумористичну перерібку поважного твору). У формі трагедії легше було Котляревському висловити неодне слово гіркої правди на адресу панів.

Ідейність автора „Енеїди” проявляється і в осуджуванні суспільних кривд, в обороні поневолених кріпаків, в тужливих згадках про колишню світлу минувшину України і в гострих притинках панам за їх безідейне життя.

Завдяки усім цим прикметам „Енеїда” була дуже популярна. Сотки її копій були всюди по Україні ще до першого друкованого видання, а друковані примірники розхоплювали люди негайно по виході на світ.

Другий твір Котляревського „Наталка Полтавка” дає нам поважний малюнок українського народного побуту. Змаганням автора було виказати, що й під убогою сільською стріхою й під сірою свитиною, бється серце повне благородних високих поривів і глибоких почувань.

Драматичний твір, оперета „Москаль Чарівник” побудована на народнім переказі, надрукована шойно в 1841 році.

До Котляревського українське письменство не було народним, бо не приняло — народної мови, а коли й приймало то тільки хвилево і не держалося її твердо і постійно. Шойно від Котляревського почавши, народня мова входить в українське письменство як його істотна частина. Опінув як слід величезне значення творчості Котляревського Тарас Шевченко в словах:

„Будеш батьку панувати
Поки живуть люди;
Поки сонце з неба сяє,
Тебе забудуть”

„Україно, Україно,
Моя рідна мати!
Чи ще довго над тобою
Будуть панувати?
Чи ще довго кровавицю
Будуть з тебе пити
Тай діточок твоїх бідних
В кайданах водити?”

ВІД ОБЕДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ЖІНОК

до українського жіноцтва
Америци

До Централі США прийшов цими днями лист, який подаємо бо для всіх нас він вельми цікавий.

Еміграція українців в
Німеччині

Українців у Німеччині є коло 205 тис. Вони розміщені у трох окупаційних зонах Німеччини. В американській зоні коло 100 тис., в англійській 70 тис., французькій 30 тис. Живуть вони переважно в таборах де ними опікується УНРРА (80 процент) а решта около 20 процент по приватних мешканнях на німецьких харчевих картках. У всіх таборах і скупченнях мають українці свої Комітети, а ті вибрали одно спільне Центральне Представництво Української Еміграції (ЦПУЕ) на чолі з посл. В. Мудрим. ЦПУЕ кермує й координує працю нашої організованої еміграції. Має різні відділи а між ними й відділ для справ жіночих. Туди входить представниця жіноцтва вибрана на Жіночій З'їзді. ЦПУЕ керує цілою допомогою справою Комітеів.

Жіноцтво на еміграції

Жіноцтво мимо трудів і тяжких переходів зараз з початку взялося до праці, так що вже в грудні 1945 р. відбувся Перший Жіночий З'їзд на еміграції в Авгзбургу. Звіт про цей З'їзд подаємо докладно „Наше Життя” з лютого 1946 р. На цьому З'їзді створено організацію: Обеднання Українських Жінок на еміграції. Наша організація має майже по всіх таборах свої відділи. Вона об'єднує усіх жінок для праці для добра цілої еміграції, а з окрема для опіки й допомоги українській жінці і дитині. Наша праця йде такими шляхами:

Обеднати українське жіноцтво з усіх земель нашої Батьківщини й дати їм моральну й матеріальну поміч на скитальщині.

Провадимо виховну й освідомляючу роботу серед жінок починаючи від курсів для неграмотних до всяких вишкільних курсів, шкіл, курсів і т. д. Всюди ведемо діточі садки. Виховуємо молодь, головні дівчат, які остали на чужині без опіки. Беремо активну участь у батьківських Комітетах середних і фахових шкіл.

Провадимо господарський еишкіл і перевишкіл жінок на практичних курсах, ведемо робітні всякого ремесла практичного і артистичного промислу, ведемо робітні вишивок та уладили ми досі виставки народного мистецтва у всіх більших містах окупаційної Німеччини.

Провадимо опіку над жіночою дитиною спільно з Українським Червоним Хрестом, поради матеріям, практичні поради і виклади доглядаємо хворих по шпиталях, збираємо між нами, що зможемо на допомогу полоненим та нашим потребуємим. Зокрема занялися ми сиротами, провадимо спільно і У.Ч.Х. курси мед-сестер.

Вже в друкарні є наш власний журнал заголовком „Громадянка” і видавництво рефератів для жінок.

Інформуємо інші жіночі організації про наші справи і Україну та її змагання.

Це головні напрямні нашої праці.

У Головній Управі працюють Ірина Павликовська, О. Чехівська (Київ), Л. Івченко (з Києва), В. Шпаківська (з Дніпропетровська), О. Буревій (Харків), Стефанія Нагірна (з Праги), У. Дида-Целевич, А. Ганківська (дочка сенаторки Кисілевської), Ц. Гардецька, М. Білякова, з Галичини.

Санітарно-Харитативна Служба У. Ч. Х. веде лікарську допомогу, амбулаторії, провадить опіку й допомогу полоненим, інвалідам і політичним в'язням. Спільно з Обеднанням Українських Жінок опіку над матірью й дитиною, курси мед-сестер. Великим відділом є розшуки родин. Санітарно Харитативна Служба має всюди свої станиці. У Проводі стоїть др. Андрієвський — Голова Ради і др. Воробець — головний директор. Зокрема на англійській зоні зв'язаний з Головною Управою працює відділ з п. М. Луцьким і др. Плющом.

Жіноцтво сильно попирає У. Ч. Х. ми спільно провадимо деякі справи і маємо відпоручниці в Раді У. Ч. Х.

Справа Сиріт

Сиротами опікується наша організація. Ми в справі сиріт писали вже кілька разів до Америки і до лондонського Бюра. Вони написали нам щоб сейчас переслати їм списки. Ми зладили списки сиріт і пересли їм до Лондону і до Комітету у Філадельфії. Списки дістане також п. Хомин, яка йде в найближчих днях до Америки. Багато сиріт вже перебрала УНРРА до своїх сиротинців і ми про них упоминаємося. Треба буде їх стягнути до українських родин бо вони в чужім середовищі пропадуть. Сироти треба якнайскорше забрати, бо інакше заберуть чужі.

Справа нашого правного положення

Досі найтяжчою проблемою є наше непевне завтра. Репар-

(Продовження на Стороні 7-ій)

Junior League Section

EDITOR, MISS MILDRED MILANOWICZ— 151 Hopkins Avenue Jersey City 6, New Jersey

It's the Little Things

Labor Day. Back from the first real, honest-to-goodness vacation in years. We are all "rarin' to go." Ready with renewed strength and eagerness to begin the long list of exciting activities that mark Ukrainian-American life and start, in the American tradition, with Labor Day week-end.

Many of us have planned already to participate in one of the several post-war 'firsts' that will take place this week-end. A new, eager crop of young Ukrainian Americans will attend these Rallies, Conventions, etc.

True, the first one or two affairs of the season will be more or less occasions for new or renewed acquaintances, for 'getting the lay of the land, for orientating ourselves to our problems, to finding our future work. Consequently the serious strides won't be undertaken till a later date, and we may come home this Labor Day week-end with remembrances of just a 'howling good time.'

Nevertheless, just beneath the surface of all the bubbling laughter, the high spirits and gayety that is present (as it always has been), at our Labor Day Youth Rallies and Conventions, our Socials, you will find the constant desire, (perhaps in too few, but it is there), to achieve something noteworthy, as a group, or as individuals. In some form or other, many-a-one has been heard to say, "Gosh, if we could only do something BIG to put the Ukrainians on the map!" Haven't you heard it time and again?

Well, big things have been done, and they are well and good, and grand when they do happen. But perhaps it's the smaller things, leading eventually to the BIG things that we should tackle right now.

We have heard so much at past Rallies, Conventions, Forums, we were given so much information and we were truly inspired, but, honestly, have we Followed Through and accomplished any of the things we are capable of accomplishing?

True, Ukrainian American youth did accomplish much, things that 'put them on the map' — locally. And when one becomes discouraged, one need only recall the fine Sports Programs, the Chorus Competitions and Festivals, the lively and enlightening Forums held in the past.

We did accomplish a lot. But we still are not using all of our capacity and ability.

There is so much to learn, so much to do, and so few that can rise above the apathy and indifferences we find so prevalent among our young Ukrainian Americans. But it may solve everything, if we start with those little things, then we can feel almost assured that the big things will follow.

A little thing — to hold a class in Ukrainian, just among your own close friends. There are plenty of teachers around. Make it a point of pride and good breeding to know the language of your fathers. Others will be eager to emulate you when they see your pride.

Soon other classes may be formed, after church, at choir practice, after meetings. This is one of the little things that can lead to pleasure for yourself — when you discover the literary treasures Ukrainian writers offer. Pleasure to your friends when you all enjoy the sense of linguistic accomplishment, pleasure to the world when you can acquaint them with our literary gems — through your own translations, perhaps, who knows?

A little thing. A Ukrainian-English, or an English-Ukrainian DICTIONARY. Would you like one? A good one? Enough said?

A little thing. Just being curious about anything Ukrainian. About Ukrainian history. How are Easter eggs made by Ukrainians? What is the correct Ukrainian National Costume? Who was Lesya Ukrainka? Franko? Shevchenko? Who are our contemporary composers, writers, artists? What is the proper sequence of steps in the "Kozachok"? Result? Absorbing subjects taught in numerous classes. And why not a complete Ukrainian course in every large area at the local schools and universities? Two semesters will barely squeeze in all subjects.

A little thing. Giving a boost. Ukrainian talent in any field needs a boost right now.

A little thing. One scholarship. But that one may help someone put us 'on the Map.'

A little thing. Demanding lessons in sight-reading in music after choir-rehearsals, lessons in harmony, too. Result: Raising our degenerating choir performances back to their former eminence and

KREMLIN TOOL

"In short," sums up the August 27th editorial of the N. Y. Times, "the Ukraine is not an independent state, but subject to orders from Moscow, as now demonstrated again by Moscow's sweeping purge of its (Ukrainian) government."

The editorial stems from the recent charges by the Soviet Ukrainian government lodged with the Security Council of the United Nations, that both Britain and Greece are endangering international peace and security. The Times sees in this charge an apparent Moscow maneuver to divert attention from the international crisis recently precipitated by the attacks on American planes by Yugoslavia, but interprets the charge more fully, however, as being part of Russia's expansion program which is reaching out for control of the Balkans, the Dardanelles and the eastern Mediterranean.

It is interesting to note that in the analysis of Ukraine's charge, the Times has clarified the true status of the Soviet-touted present "independence" of Ukraine, when it flatly states it holds no such right, because, "though the Soviet Constitution grants it (Ukraine) the right to enter into direct relations with foreign states and to conclude agreements and exchange diplomatic and consular representatives with them, the same Constitution specifically reserves to the highest organs of the Soviet Union not only the representation of the Union in international relations and the conclusion and ratification of treaties, but also the establishment of the general procedure in the mutual relations between the Union Republics and foreign states."

In short, Ukraine is not free.

Phone: POPlar 5190

EMIL KULCHYCKY

NOTARY PUBLIC

REAL ESTATE INSURANCE

2231 Fairmount Ave.

PHILADELPHIA 30, PA.

ENDS CRUCIAL YEAR SUCCESSFULLY

Working against time, against discouraging obstacles, fighting apathy and enmity, the Women's Auxiliary of the United Ukrainian American Relief Committee has finished the first year's work in aiding Ukrainian Displaced Persons with shipments of clothing.

The ladies of this committee, headed by Mrs. Janet Bencal, have established a praiseworthy record of humanitarian achievement among our Ukrainian Americans. Quickly setting up their own system of collection depots, time schedules, working hours and efficient packing methods, these handful of ladies have collected, in one short year, more than 100,000 lbs., (750 bales) of clothing for Ukrainian D.P.'s. Taking into consideration that these ladies are for the most part business women with working hours, who also must run their own households, this task can be considered truly heroic.

This small New York handful has its counterpart in almost every Ukrainian community in the Eastern States. Small groups of selfless women, who spend hours at this work of collecting, sorting, repairing, yes and even laundering these clothes, all without pay, of course. Overworked, tired and fully realizing that in every city there are Ukrainian women who could and should help them out — these ladies carry on their work. As long as there is a Displaced Persons problem, their work is needed. UNRRA help will cease in December, 1946.

Our Ukrainians in all communities have been generous with clothing and with money, but much more help is still needed, as anyone of these elected to the Women's Auxiliary of the Relief Committee for the next year will tell you: President, Mrs. Janet Bencal, 1st vice-president, Mrs. Mary Demydchuk, 2nd Vice-president, Mrs. E. Lykthey; secretaries N. Blyznak and M. Staleny; Treasurer, A. Bodak; Press, S. Abrahamowska and Controllers, A. Wagner, A. Kmetz and M. Marusevich.

enjoyment.

A little thing. Sacrificing just an hour's time to discuss or plan or serve on your local Ukrainian Relief or Congress Committee. All the one hours — it's a big thing.

All the little things that lead to the big things — these we can start in our own little circle of friends, in our community, at our Rallies and Conventions.

And here is a nice new Labor Day Week-end with which to start.

LET'S STOP BEING ISOLATIONISTS

By Jeanette Skuba

Women's Inter-Continental Conference

At the National Council of Women of the United States and the National Council of Women of Canada, held an Inter-Continental Conference, at the Hotel Waldorf Astoria, in New York City in May 1946, Africa, Australia, Central America, Asia, Canada, China Europe, South America and the United States were represented. The theme of the Conference was "Women and the New World; The Practice of Peace."

The principal subject of the form was "The Challenges to the Peace of the World." This subject was sub-divided into five topics — (1) Starvation, (2) Homelessness, (3) Denial of Human Rights, (4) Nationalism, and (5) Economic Barriers. Representatives of the United States and Canada discussed these topics the opening day of the conference. Representatives from So. America, Asia, Europe, discussed it the second day, and members of the Australian delegation discussed these topics the third day. The keynote address, "Peace in the New World," was given by Dr. Lena Madison Phillips, Vice President of the International Council of Women, and Dr. Renee Girod, M. D., of Geneva, Switzerland, Vice President of the International Council of Women, spoke on "Our International Family"

Throughout the entire conference particular emphasis was laid upon the necessity of calling and encouraging all women everywhere to take a more active part in national and international affairs, and to share in the work of peace and reconstruction as they did in war and resistance.

The tenor of this conference differed slightly from tenors of past women's conferences, whether national or international. However, this conference had a particular meaning for me, a Ukrainian by descent. And that was that a Ukrainian Canadian woman participated in the preparation of material on world problems and was one of the speakers. Ukrainian women participated in international conferences to a limited extent in the past, but since World War I, I believe, this is the first time in the North American continent that a Ukrainian woman had a voice in roundtable discussion of world affairs.

As has already been reported in the American press, Miss Hanka Romanchych, of Ottawa, Vice President of the Ukrainian Women's Association of Canada, was a delegate and one of the speakers on the topic "Economic Barriers." She also assisted in the drafting of the Manifesto which the Canadian Delegation submit-

ted. True, she did not speak about Ukraine, or its problems, or its national sufferings. The discussions, preliminary to such conferences, included problems of all nations, in which the Ukrainian nation was included. Her topic, "Economic Barriers, was not of her own choosing. It was assigned to her, as were other speakers. Miss Romanchych prepared her subject excellently and received due notice in the American press by having her remarks quoted almost verbatim. We, Ukrainian American women, were honored to have Miss Romanchych here in the United States, and wish her continued success. The Ukrainian women of Canada deserve particular praise and should be proud of their achieved recognition in national organizations of Canada.

(To be continued)

LEADING UKRAINIAN HANDICRAFTSMEN IN U. S.

Lauded as leading Ukrainian craftsmen in the United States, for their skill and painstaking pride in their work of making Ukrainian costumes, Mr. and Mrs. Feddor Braznick, well-known to New York Ukrainians also as fine actors, have received good publicity in the August issue of **Mechanix Illustrated** magazine.

The author of the article, Evelyn Borisoff, consciously or not, confuses the use of "Ukrainian" and "Russian," although Mr. Braznick states that he kept the differences clear during his interview by Miss Borisoff.

The Braznicks, who cater not only to their Slavic customers (Ukrainian, Russian, Polish) on the East Side, also supply their hand-made creations for members of the Ballet Russe and the Don Cossack Choir.

Mrs. Braznick's specialty, is expertly embroidering peasant blouses and dresses "in designs, all of them traditional, (which) are so intricate and detailed that she cannot work with a pattern printed on the material, but embroiders the designs by counting off the stitches on the fibres of the linen itself."

Mr. Braznick's specialty is boot-making, learned in Ukraine and turns out boots "that are serviceable as well as handsome."

Included in the five full-color photos accompanying the article is one of our well-known SUA member, Mrs. Anna Bodak, pictured at her art work of decorating Ukrainian Easter eggs.

Those who constantly abuse and accuse must have their batteries charged with sinister and selfish motives.

ДР. В. ГАЛАН ПРО СКИТАЛЬЦІВ

(Продовження зі сторони 1-ої)
кретаром цього Комітету Сер Кліффордс, і обіздив з ним табори. Комітет Оборони Скитальців є за те щоб усіх скитальців переселити зчасом до різних країв, а до того часу дати їм змогу перебувати там де вони тепер живуть, з тим, щоб забезпечити для них вільне життя і варстати праці. Про це рішати головно Америка і Англія.

Др. Галан є тої думки, що булоб найкраще поселити наших скитальців донебудь в Європі, радше ніж напр. в Полудневій Америці, де клімат і тамошні умовини життя булиб за великим тягарем для вже надто збідованх і обезсилених скитальців. Так думають теж американські урядові круги.

Правдиві вісті конечні

Скитальці не мають ніяких інформацій про те що діється в світі, а заграничні українські газети що приходять пізно, не подають багато їм потрібних новин. Часто якась випадково зловлена новинка доводить таборовиків до трагічного переполоху, або надто рожевих надій, які теж не помагають нервам скитальців. Для того Укр.

Допом. Комітети Америки й Канади подали прохання до міністра заграничних справ Бевина, щоб у британській зоні дозволено видавати український щоденник, який подававби правдиві й точні інформації для скитальців.

Справа сиріт

В таборах є 700 сиріт яких списки вже зготовлені й Комітет робить всі можливі заходи щоб дістати для них потрібні папери, та кораблі якіб їх сюди привезли. Окрему оповістку про те подасть Комітет, коли все вже буде налагодане.

NEW UKRAINIAN VOCAL DUO MAKES RECORDS

Scheduled for sale in September, an album of Ukrainian records has just been 'pressed' by the Sonart Recording Company and includes six songs sung by the new vocal team of Myron Sands, and Mary Lesawyer (nee Polynack). Accompanying them is the popular young pianist Olga Dmytriv. Accorded a warm reception on their first appearance as a vocal team at the Third Ukrainian Congress in Washington, D. C., recently, the young artists have selected the following popular Ukrainian songs for their first release: "Stelysia Barvinku," "Handzia," "Oy ne khody Hrychu," "Ne chuzhoho mi Bazhajem," "Koli Rozluchayetsia Dvøye" and "Pisnya Kokhania."

Що робити з посилками для скитальців

Деякі люди висидали пакунки до таборів з призначенням для цієї або тої особи. Того робити більше не можна, тільки у випадку таборів на терені Італії. До Комітетів в Лондоні, Парижі й Брукселі не висилати ніяких пакунків з харчем і одежею, тільки приватним людям, на приватні адреси. До таборів у всіх зонах висилати можна пакунки тільки тоді, коли маєте адресу скитальця, коли знаєте що вони там напевно є і до вас про те писали. В кожному разі висилати посилки з харчем тільки через організацію CARE 50 Брод стр. Нью Йорк, 4, Н. Й. бо вона гарантує посилку, а у випадку недоручення звертає гроші. ЗУАД Комітет є членом тої організації побіч 20 інших допомогових організацій. В Європі шаліє чорна торгівля, й через те пропадають усі приватні посилки для скитальців. Виявлено випадки з так званим професором Барбаруком в Італії.

Др. Галан думає що У. Допомогові Комітети Злучених Держав, Канади й Полудневої Америки мусять бути в повнім порозумінні у справі посилки поживи, щоб не допустити до надужиття й замішання.

* * *

З поворотом до Америки Др. Галан здав свій звіт у Вашингтоні, а тепер планує відвідати деякі громади, щоб розказати про те що чув і бачив.

Вже з того що ми прочитали нам усім ясно, що акція допомоги скитальцям в грошах, поживі й одежі мусять бути подвоєна, а то й потроєна. Щоб перевести в життя те що намічено треба буде чимало гроша, праці нас усіх, а також довіря й доброї волі.

ЗАБУДУ

Щоб не тужити більш і не терпіти,
Щоб людським кривдникам простити злобу їх,
Щоб людськість не зненавидіти всю,
Змагати все до ясної мети,
Під тягаром не впасти в пів дороги,
Зберу душі всю силу — і забуду.
Против знаруг на дальший шлях життя,
Щоб стяг свій я могла нести високо,
Щоб осолодою була терплячим
І йшла на труд для спільного дорба,
Як зброю, чудодійний талисман
Візьму одно з собою — забуття.

Уляна Кравченко

ПРИ ГРОМАДСЬКІЙ РОБОТІ

ДЕТРОЙТ, МШ.

Від Філії С.У.А.

Кілька років тому організовано в Детройті Філію Союзу Українок Америки для співпраці усіх шести відділів С.У.А., а саме: 5, 16, 23, 26, 31 і 37. За час свого існування філія С.У.А. відбула ряд різних народних імпрез, між якими найбільше залишились в пам'яті „Свято Жінки” що було в парку і вдалося величаво про яке згадується часто і тепер ще.

І 20-літній ювілей Союзу Українок Америки, прекрасно улажений з багатою програмою, що без сумніву залишиться в пам'яті тих, що були і бачили ті сценічні живі картини нашого мистецтва. Ось яке враження зробив цей ювілей на о. др. С. Тиханського. Коли жінки пішли до нього радятись, як пристроїти хатину, що побудовано в літнім огороді нашої парохії, то о. парох сказав: „Все зроблю і запевняю Вас згори, що успіх буде моральний і матеріальний, тільки прошу Вас, зробіть та украсьте цю хату такими вишивками, як Ви мали на вашім 20-літнім ювілею Союзу Українок Америки, бо такого багатства, такої краси мистецтва, тямте завжди, ніхто на світі не має” Це слова Отця др. С. Тиханського, який виховався і виріс серед американської культури та високо людської демократії.

А тепер ця сама Філія С.У.А. з своїми відділами приготує величаве „Свято Софії Русової” на 27 жовтня 1946, в двох салях в годині 1.30 пополудні в Українськ. Народн. Доумі, при Мартин і Мішіген, а в годині 6.30 в Українськ. Хаті при Грейлінг, в Гемтремк. Вже робляться великі підготовлення, приготується прекрасну сцену. Запрошено Дра Юрія і паню Русових, сина і невістки пок. Софії Русової, які тепер приїхали до Америки з цієї страшної сучасної скитальщини, вони виголосять промови, малювання портрету Софії Русової. Заряд Філії С.У.А. вірить в успіх цього свята присвяченого пам'яті нашої діячки Софії Русової.

Членки відділів С.У.А. широко співпрацюють, кличуть, розказують і переказують всім про Свято Софії Русової.

Просимо всіх Українців і Українок, прийдіть на назначений день, непроминіть рідкої нагоди, запізнайтесь з працею і думками нашої великої діячки. Почуєте теж про життя наших нещасних скитальців.

За уряд Філії С.У.А.: І. Козаченко, председателька! Анастасія Г. Біловус, секретарка.

ФИЛАДЕЛФИЯ, ПА.

З нагоди 25-літнього ювілею подружжя п. Анастасії Мочернюк, відділ 46 С.У.А. у Філадельфії уладив гостину 17 червня ц. р. на яку крім членок відділу зійшлися теж рідня й близькі приятелі пані Мочернюк.

Ювілятку обдаровано гарними дарунками від товариства, рідних і приятелів. При гарній забаві приявні зложили свої жертви, які розділено так: На пресовий фонд „Нашого Життя” 7 дол.; на Дім старців Сестер Служебниць, у Філадельфії 7 дол.; на церкву св. Николая, у Філадельфії 7 дол. Разом 21 дол.

ГОЛОС УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ З РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ

Остання війна прорвала крайчик густої заслони, яка закривала нам образ життя нашої молоді, що зростала в Радянськ. Союзі. Оце подаємо опис життя-буття дітей аж до дорослого віку. Авторка цього листа дівчина, інтелігентка, є сестрою милосердя в Українськ. Червонім Хресті. Вона оповідає про себе, та про інших дівчат своїх товаришок. Знаходиться на скитальщині і пише до Союзу Українок Канади. З її слів видно, що український патріотизм не замулила московська грязь, бо батьки потайки розказували їм про минуле. Отже батьки зберігли в глибинах душ своїх дітей національну гідність і чистоту. Листа передруковуємо без змін Імені не подаємо, щоб охоронити їх від ворожого комуністичного замаху на їх життя.

* * *

Маючи нагоду деколи читати Ваші канадійські видання, бачимо, що українську заморську еміграцію цікавить не лиш положення українців після другої світової війни, але дуже часто подибуємо спомини та статті, що наслідують переживання українського народу під різними займанщинами.

Ми, наймолодше українське покоління, що зростало якраз в час після перших Визвольних Змагань на Східних Українських Землях, хочемо в цей спосіб подати до відома лиршому канадійсько-американському загалові наші переживання, описати по можності якнайкоротше обставини на Східних Українських Землях, серед яких ми зростали.

Ми творимо тут одну групу дівчат, головно з міст Києва, Харкова й Полтави, учениць та студенток вищих шкіл.

Вже від самої молодості до-

ля не щадила нам ударів. Ще малим дітям родичі оповідали нам про Визвольні Змагання українського народу в рр. 1918-21. Дома одержали ми батьківське виховання, навчилися молитов, ба навіть будучи дітьми, ходили не раз до церкви на Богослуження. В перших часах існування большевицької влади на Україні, за часів так званого НЕП-у, (Нова Економічна Політика), жилось людям тяжко, однак не так, як пізніше, після голоду в 1933. р. Одержавши домашнє родинне виховання, стрінулися ми в школі з зовсім противними поняттями, що їх нам заціплювали батьки. В нас вмовляли, що Бога немає, що треба доносити до світської власті на своїх батьків, коли вони щонебудь говорили проти советської власті. Коли діти були вповні полишені державному вихованню, цебто, коли батько й мати мусіли працювати, щоб заробляти на прожиток родини, а дітей віддавали до дитячих садків, в яких вже провадилась комуністична пропаганда, дуже часто траплялись родинні трагедії. Були випадки, що батьків навіть розстрілювали на донос власних дітей.

В той час ми, малі діти бачили зажурені обличчя батьків і завважували тихі розмови, однак нічого з того не розуміли. Першим великим психічним переживанням в нашій молодості був рік 1933, рік жахливого голоду, коли на Україні, в час гарного урожаю вмерло з голоду 7 мільонів людей. Щоб заспокоїти розбуджені і анти-большевицько наставлені українські селянські маси, створили були большевики так званий НЕП, (Нова Економічна Політика) який в 1933 р. зліквідували, та почали переводити насильну колективізацію. Українському народові були чужі ті кличі тому в різних стонах почали вибухати повстання. Повстання ті були криваво знищені, часом цілі села виселені на Сибір, чи Казахстан, інтелігенцію зліквідовано, а обезголовлених селян силою, під штиками НКВД, втягнуто до колгоспів.

В тому часі наступає масовий вихід українських селянських мас до міст шукати заробітку, бо умовини праці в колгоспі були гірші, як за панщини. В той час советські тюрми були переповнені українськими селянами, що не хотіли добровільно позбуватись власного господарства. Коли большевики побачили, що опір українських мас не дасться знищити тюрмами, Сибіром, та навіть розстрілом, постановили примусити українців голодом. Хоч в роки 1932-33 в Україні був можливий урожай, большевики вивезли з України в Московщину

більшість урожаю, решту знищили на місцях, а запаси, що їх робили селяни, вишукували поодинокі по хатах спеціально зорганізовані НКВД бригади. Коли в кого найшли запас збіжжя, то не лиш запас забрали, але даного господаря „ліквідували”

Ми, особливо, як малі діти, мало відчували голод, бо батьки, відіймаючи собі від уст, старались дати нам бодай мінімум прожитку. Нераз чули розмови батьків, коли вони оповідали про голодову смерть своїх братів чи батьків. Хоч серце рвалось з болю за своїми найближчими, допомогти було неможливо.

Нераз ідучи до школи, мали ми нагоду бачити померших з голоду людей, що валялись по хідниках, чи під тинами. Велике враження робили на нас, хоч і тихі, оповідаєння батьків про людоїдство. Нераз мали

(Продовження на Стороні 8-ій)

ВИД ОБЕДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ЖІНОК НА ЕМІГРАЦІЇ

(Продовження зі Сторони 4-ої)

тріують, чи ні? Дадуть право азилу чи ні?

Ваші виступи в нашій обороні, щоб нас насильно не репатрїювали і дали нам право азилу, це найважливіша і найбільша допомога, яку ми від Вас, Заокеанських Братів і Сестер дістали. Тому і наша подяка, яку Вам наше зорганізоване жіноцтво вислало перед кількома днями, це не тільки звичайна товариська форма, але на правду вирази правдивого признання й вдячності, що Ви зуміли так щиро відчути наше положення і поставили справу як слід.

Найбідніший і найбагатший, вчений професор і малограмотний робітник скаже Вам однаково, що для нас найважливіше, щоб нас не видали насильно і щоб нам дали право поселитись в якійсь країні. Щоб ми вже раз перестали з кута вкута переносити тих пару пакунків, що є рештками нашого майна, і моглиби спокійно спати вночі. Жити хоч найскромніше, але спокійно.

І хоч ми не раз вже чули заяву, що нікого насилу не вишлють, але так воно не є. Головно наші брати з Центральних Земель вічно і вічно наражені на те, що їх за всяку ціну хотять стягнути. І тому просимо Вас, дорогі Сестри, не уставайте в Вашій праці в цьому напрямі і далі не забувайте на нас. Ми постараємося вислати Вам деякі нові відомости окремим листом. Для нас справа правного положення і справа азилу — це і дальше перша і найважливіша справа.

Ірина Павликовська, голова
Людмила Івченко, секр.

ШАНУЙМО СВОЮ КУЛЬТУРУ

(Продовження зі сторони 3-ої)
дуть виростати від коліски на рідній мові, то наше завдання дуже влекшиться. Не буде тої безнадійності. Цей обов'язок належить перше всього до жінок, бо під їх наглядом дитина від раня до пізної ночі. Обов'язком жінок шанувати свою культуру та стояти невинно на її сторожі.

Найбільш помічним чинником в навчанню мови це читання. Всі діти люблять казки, байки. Для дітей казки мають велику виховну вартість при допомозі казок дітей можна вчити читати й писати по українськи ще нім підуть до школи. Пізніше вони самі зможуть собі читати легкі казки. Діти також люблять виучуватися на пам'ять вершички та пісеньки що є для них зрозумілі. Вони люблять вислови, що римують. Кожна мама може навчити своїх дітей таких вершичок та пісенок поки вони підуть до школи. Тільки мама може це найкраще зробити.

В злучі з домашнім вихованням є ще одна дуже важна справа. В дітей чужого походження виховання в Америці є так зване почуття меншеарт-

ПРИВЕРНЕНА КОТРОЛЯ ЦІН НА М'ЯСОВІ ПРОДУКТИ

(Продовження зі сторони 1-ої)
постанову якщо ціни на ті продукти пішли вгору ненормально. Рада додала що вона доручила щоб їй подавано окремі звідомлення про розвиток цін на молочні продукти.

Рада перевірила ситуацію щодо цін і постачання харчових продуктів та прийшла до висновку що:

Ціни пішли вгору понад нормальні можливості від 30 червня.

Постачання харчових продуктів всеодно було мале.

Контроль цін є практична, можлива до виконання, в інтересі публіки.

Конгрес жадав перевірення стану цін заки Деконтрольна Рада обновить контроль, що вона й зробила.

Лише щодо молочних продуктів вона не застосувала вимоги нормальних цін, але й на них вона може покласти вершкові ціни, якщо не найде бажаного стану.

Перед вирішенням про зміну щодо контролі цін, у второк з вечора, Деконтрольна Рада відбувала переслухи. Ті переслухи тривали 4 дні, а зізнавали більш як 100 осіб. Після переслухів Рада перевірявала усі питання.

До збіжжя вийнятого з під контролю належить пшениця, жито, кукуруза, овес, кормовий овес, ячмінь, а теж збіжжіві корми для худоби й дробу.

ности. Діти стидуються признати, що вони українці. Таке почування у дітей це доказ того що ті діти не дістали відповідного виховання. Таке почуття дитини є доказом, що батьки не зацпили в душі дитини, що походить з українського роду це честь. Дитину треба виховати так, щоб вона була горда свого українського роду. Треба часто переповідати дитині важніші героїчні епізоди з нашої історії. Треба, щоб кожна дитина знала, що ми мали свою державу, що наша держава процвітала великою славою, що мада через п'ятьсот літ своїх князів. Треба, щоб дитина знала, що ми мали високо розвинену культуру, яка перевищала культуру других народів. А остаточно треба, щоб дитина знала, що наш народ був народом героїв і цілу Европу ратував перед наїздами диких азіатських орд через довгі століття. Нехай дитина знає також, що наш народ був одним з перших народів в Європі, що мали у себе демократичний державний устрій. Коли дитина буде те все знати навіть дуже поверховно, казочно то вона того почуття меншеартности не буде мати. Вона буде гордо признаватися, що походить з відважного та славного роду.

Поза навчання рідної мови та дещо про нашу минувшину, потрібно дитину виховувати в тих звичаях, що нам дорогі і важні. В практичній житті вони зведуться до різних звичаїв на свята. Нехай дитина знає який то український Великдень, Зелені Свята, Святий Вечір і Різдво, Водохреща і т. п. Такі свята мають окремий народний зміст поза саму релігійну сторону.

Не тільки дім важний. Велику виховну вартість для дітей має громадське окруження, яке дитина дістає через рідну школу та товариства молоді при своїх організаціях. Ці два чинники конечні, бо ними доповнюється дім. В рідній школі та в товаристві молоді дитина пізнає різні форми української культури, як література, музика, танки та ручне мистецтво. А до того в громаді зростається амбіція визначитися і виробляються почування громадських обов'язків. Тому треба дбати, щоб дитина вийшовши з дому могла дальше розвиватися в своїм окруженні, при своїх організаціях.

Український народ створив собі багату культуру. Треба нам сьогодні шанувати те багатство і свідомо та пляново дальше затримувати по своїх домах і невинно стояти на сторожі цього багатства.

Ukrainian National Women's
League of America, Inc.
866 North 7th Street
Philadelphia 23, Pa.

ГОЛОС РАДЯНСЬКОЇ МОЛОДІ

(Продовження зі сторони 7-ої)
ми нагоду потайки, бо батьки з такими розмовами перед нами укривалися, почути про те, що така то сусідка поїла свої власні діти. В той час, коли по Україні люди, а то і цілі села вмирили з голоду, український хліб без більших труднощів можна було купити в Московщині. Тому то наші люди зачали масово емігрувати на північ та на схід. Та і це не була легка справа. Спеціальні відділи залізничного НКВД завертали наших людей на Україну, щоб там вони вмирили з голоду.

Ті часи голоду запали нам, малим дітям, глибоко в душі, й вже тоді якось підсвідомо відчували ми ненависть до пануючого порядку, хоч учителі й партійні комсомольські шкільні організації вихваляли пануючий устрій та „щасливе життя” Учителі в школах краще відносилися до дітей, яких батьки були партійними, як до дітей, яких батьки уважалися ворогами народу. Цілий час нашого перебування в школі тяжіло на нас п'ятно „неблагонадвожних” В школі старались нам цілий час втвкмачувати в голову, що російський і український, це братні народи, та що лиш націоналісти та шовіністи старались порізнити, що український народ завдячує російському всі культурні надбання (справа малась навпаки), а крім того російський народ ніколи не відчував до українського ненависти, протинно, приходив йому все з поміччю. Вже тоді нам молодим не все те могло помістити в голові, бо і як маскувались російські комуністи, все таки виявляли своє правдиве обличчя, що показувало їх, як російських шовіністів, які ненавидять все, що українське.

(Докінчення буде)

Твоя слава — у могилі,
А воля в Сибірі:
От-що тобі, матусенько,
Москалі зробили!

Гукни-ж, гукни, Україно,
Нешасная вдово!
Може діти на твій голос
Обізвуться знову!

ЦЕНТРАЛЯ ОДЕРЖАЛА В СЕРПНІ

Пресовий фонд:	
Катерина Гупало, Ірвінгтон	10.00
Від. 46 СГА Філадельфія (збірка)	7.00
Пелягія Дерех, Бруклін	5.00
Анна Чорній, Болтімор, Мд.	5.00
Анна Багряк, Фініксвіл, Па.	2.00
Евгенія Задорожна, Філадельфія	1.00
На музей в Празі:	
Анна Чорній, Болтімор, Мд.	5.00
Річна владна:	
Відділ 30 СГА Клівленд, О.	20.00
Відділ 46 СГА Філадельфія	20.00
Організаційний фонд	
Відділ 30 СГА, Клівленд	5.00
Відділ 46, Філадельфія	5.00

ПЕРЕДПЛАТИ ПРИСЛАЛИ В СЕРПНІ

Катерина Мураль, Клівленд, О.	10
Марія Боднар, Оліфант, Па.	-
Стефанія Чапелська, Елізабет, Н. Дж.	2
Анета Кмець, Понкерс	2
Анна Бучак, Нью Йорк	2
Анна Багряк, Фініксвіл, Па.	2
Анастасія Мех, Дірборн, Міш.	2
По одній передплаті: Анна Брудна, Шкаго, Агафія Гондович, Расел, Н. Дж., Олена Беднарчук, Манчестер, Н. Г., Акв Гнатюк, Елізабет, Н. Дж., Катерина Пацюк, Плеймонт, Катерина Качмарик, Блеклей, Па., Евгенія Задорожна, Філадельфія, Анна Стець, Елізабет, Н. Дж., С. Прислжна, Ірвінгтон, Юстина Лопушанська, Філадельфія, Катерина Гупало, Арлінгтон, Н. Дж., Юлія Шустакевич, Детройт, М. Шевчук, Ленгори, Па.	

Укр. національний календар

ВЕРЕСЕНЬ

- 1722 нар. "мандрівний філософ" Григорій Сковорода.
- 1811 нар. поет Іван Вагнєвич.
- 1809 помер гетьман Іван Мазепа.
- 1864 нар. письменник М. Копобинський.
- 911 другий договір Олега з греками.
- 1805 нар. псьм. Олекса Стороженко.
- 1636 зрубано голову Іванові Сузімі.
- 1863 нар. письменник Борис Грінченко.
- 1769 нар. Іван Котляревський.
- 1908 постановлено пам'ятник І. Котляревському.
- 1907 помер артист Карпенко-Карий.
- 1863 нар. письменниця Марія Загірня.
- 1903 помер Сидір Воробкевич.
- 1787 згорів Межигорський Спас.
- 1866 народився історик і Голова УНР Михайло Грушевський.

МИХАЙЛО Ф. НАСЕВИЧ

Перший Український
ПОГРЕБНИК
на Філадельфію й околицю

MICHAEL F. NASEVICH
N.E. Cor. Franklin & Brown
PHILADELPHIA, PA.

Tel. MARket 1320

Обслуга в день і ночі

ІВАН ГАСИН

Широко знаний український
ПОГРЕБНИК

Совісна і чесна обслуга здобула
для нас ряди нових приятелів
Бідним родинам обслуги не
відмовляється

КАПЛИЦЯ БЕЗПЛАТНО

HASYN FUNERAL HOME

2241 N. Broad St. Philadelphia 32, I
STE. 1418—STE. 1234

